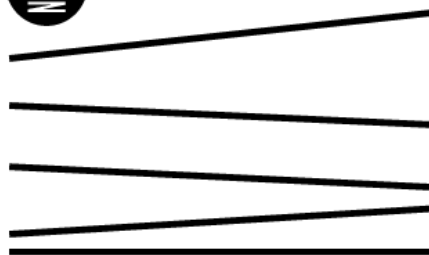

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Vers og Prosa fra yngre Forfattere. København : S. Triers Bogtrykkeri, 1872

Fysiske størrelse | Physical extent:

83 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Vers og Prosa

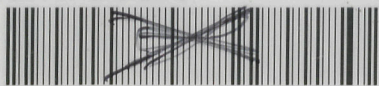
fra

ynge Forfattere.

1872.

52. - 62

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

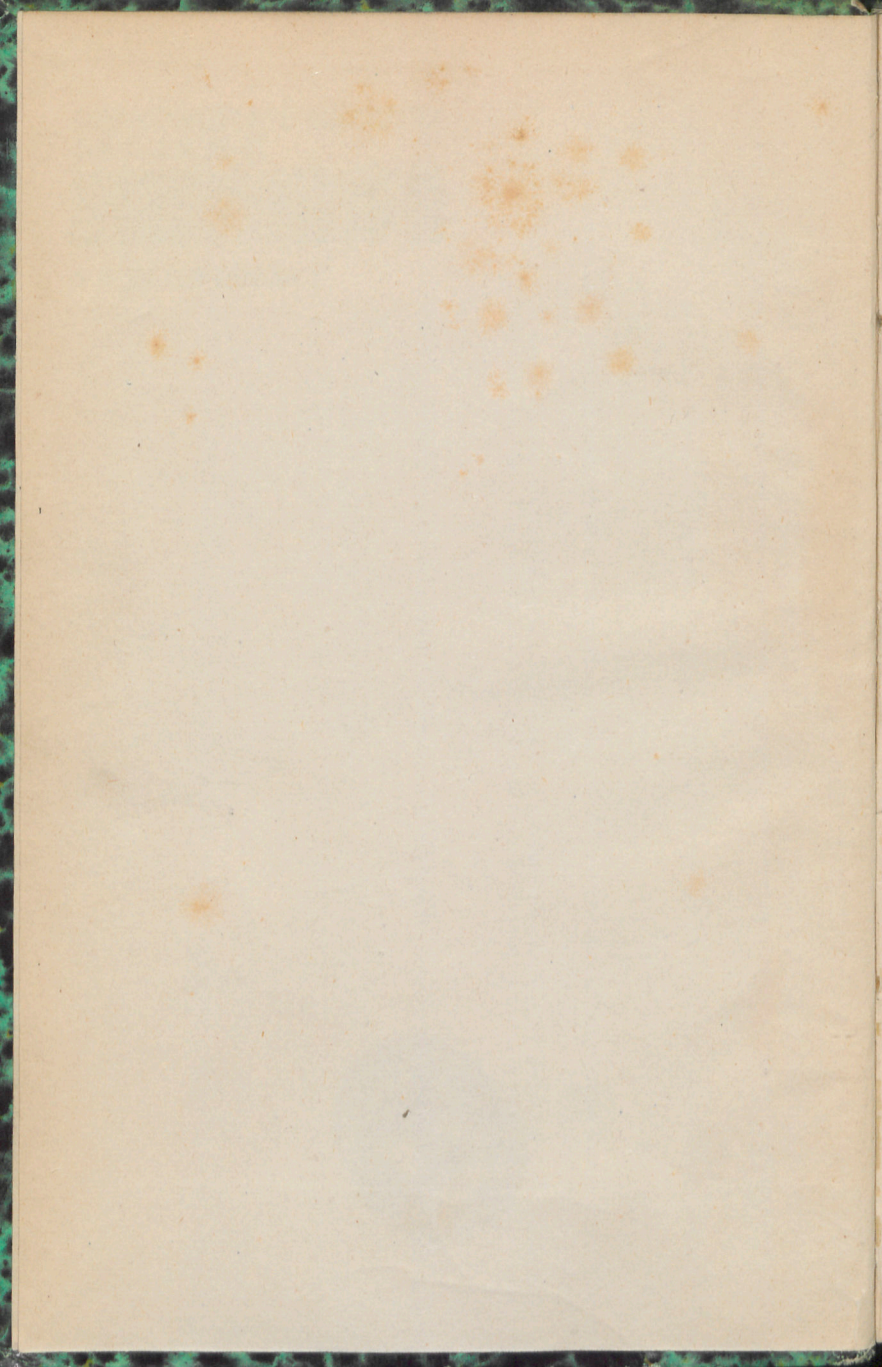
1 1 52 0 8 00634 7

Det Kgl. Bibliotek

130025444885

Pers og Prosa

fra

yngre Forfattere.

Bele Indtægten tilfalder de Vandlidte.

KJØBENHAVN.

S. Triers Bogtrykkeri.

1872.

Tryk hos G. B. S. & Co.

Yngre Forfattere.

Alle Indtægter tilhører de Høiesterlige

Ved Nytaarsny.

Det knirkede paa Sneen
Af friske, lette Fjed,
Den unge Pige skyndte sig
Ad Havegangen ned;
Klart Vinterhimlen bredte
Sin Kuppel stjernesat,
Og Nytaarsnyet tændtes
I den blinkende Nat.

Saa ilsomt hun flytted
Den dandsende Fod,
I hver en Aare banked
Det unge varme Blod;
Saa naaede hun Bænken,
— Den minderige Bæk! —
Igjennem Lindens Kviste
Gled Maanens hvide Stænk.

En Bog, kun let og lille,
 Dog tung i Haanden laa,
 I Stjerneglandsen blinked
 Et gyldent Kors derpaa,
 I den hun vilde skimte
 Sin dunkle Fremtids Vink,
 Saa bar hun frem sin Skjæbne
 I Nytaarsnyets Blink.

Snart stirred hun paa Bogen
 Saa ængstlig i Sind,
 Snart fløj en Haabets Rødme
 Over den fine Kind;
 Med Øjet lukket aabned
 Hun Bogens Spænde trang ---
 Da opslog hun sit Øje:
 Og saa en Bryllupssang.

Det var, som Psalmer toned
 Fra Luft og fra Jord,
 Som hver en Sneflokk jubled
 I et svulmende Chor,
 Hun fløj saa let tilbage
 Med Haabets rige Skat,
 Og drømte lyse Drømme
 I den blinkende Nat.

Axel Sørensen.

Til Bjørnstjerne Bjørnson.

Som Ørneungen paa Norges Fjeld
 Du fostredes op ved Frihedens Væld
 Og Modet vokste med Vingen.
 Du stég saa højt paa din Digterflugt,
 Hver Drøm, som i Folkets Hjerter var lukket,
 Fik Liv i Strengenes Klingen!

Og Sangen, som fødtes ved Frihedens Væld,
 Gav tusindfold Ekko mod granklædte Fjeld
 Med Toner saa fulde og klare!
 Som Guldregn strømmed den rige Skat,
 Og Brisen henover Kattegat
 Til Danmarks Sletter dem bare!

Og Norge kaldte dig stolt sin Søn,
 Men da foragtede du Skjaldens Løn
 For Statsmandspalmen at vinde!
 Du vilde være, hvad ej du var,
 Og Norge, som Skjalden paa Hænder bar,
 Blev Statsmandens bitreste Fjende!

Da bød du Fædrelandet Farvel
 Og sejled hen over Havets Tjeld,
 Mod Syd du drog til din Frænde!
 Og kjærlig Danmark mod Gjæsten tog,
 I Bøgelunden du Harpen slog,
 Og Norge vi lærte at kjende!

Ja, Danmark knæsatte Norges Skjald
 Til Tak for hans klingende Tonefald
 Og jubled hans Ros over Lande!
 I danske Hjerter du Banen brød,
 Fra danske Læber saa vide lød
 Dit Navn til de fjerneste Strande!

Ja husk, det var dog af Danmarks Haand,
 At Lavrens unge, duftende Vaand
 Blev lagt om din Digterpande,
 Og Danmark var det, som jubled dit Navn,
 Til Norge atter aabned sin Favn
 For Digtersønnen den sande!

Men har nu hvert kjærligt Ord du glemt,
 Har ikkun din Digterlyre du stemt
 Til Spot mod din Fostermoder,
 Ja har du til os ikkun Haan og Had
 Og sparker du til os i Tale og Kvad,
 Da er du ej længer vor Broder!

Da skal du føle, at Danmarks Barm,
 Der fordum var dig saa blød og varm,
 For dig skal sig iskold lukke,
 Da skal du føle, at hver en dansk
 Skal kalde dig Fjende og udenlandsk
 Om end med vemodige Sukke!

Ja plejer med Danmarks Fjender du Raad,
 Og kalder du skjøn deres Skjændselsdaad,
 Da vil vi ej mere dig kjende!
 Men da skal det hedde til seneste Tid,
 At du betalte med Spot og Nid
 Din bedste og kjærligste Frænde!

Martin Kok.

Tre Elegier af Meleagros.

1.

Hvide Violer jeg binder i Krands med spæde
 Narcisser,
 Myrten fletter jeg med, Lillien skal smile deri;
 Duftende Krokus jeg vil med blodrød Iris forene,
 Rosen forelsket og øm end maa jeg føje dertil.
 Trindtom Heliodoras de vellugtaandende Lokker
 Blomsterne slynge sig skal, krandsed det dejlige Haar

2.

Ned gennem Jorden Dig naar min Taare, Heliodora.
 Den kan jeg skjænke Dig, den blev af min Elskov
 til Rest!

— Tung at fælde den er — og jamrende vil jeg
 paa Graven

Offre Dig Mindet i Savn, Mindet om Elskov og Fryd.
 Klagende græder for Dig, min døde Pige, Din Beiler —
 Spildt er min trofaste Sorg, Acheron aldrig blev rørt.
 Ak, hvor er Planten, jeg elsked saa ømt? Den røvede
 Hades,

Raned den grumt, og Støv dækker den frodige Blomst.
 Lyt til min Bøn, Du fostrende Muld, og hende, jeg
 savner,

Slutte Du mildt i Din Favn, moderligt skjærmende
 Jord!

3.

Græshoppe, Trøst i min Sorg! Mit Sind Du kalder
 til Hvile;

Landlige Muse, der fik Vinger med dejlig Musik!
 Du, hvem Naturen gav Røst, som Cithren blidt maa

Du syng
 Bruge som Plekter Din Fod, Vingen Din Strengelæg
 slaa.

Fri mig Du kan fra det mørke, det altidvaagende
 Tungsind;

Naar Du vil spille, Din Sang dysser min Længsel
til Ro.

Tidligt ved Gry til Løn skal Du faa den grønnende
Løgblomst,

Duggen skal perlende klar kvæge som Drikke Din
Mund.

Fra det Græske ved Ebbe Munk.

Juleaften i Fiskerhytten.

Fortælling fra Jyllands Vestkyst.

Jep Jepsen agede hjem fra Byen.

Han skyndte paa Øget, for han længtes efter at komme hjem, og det var nu ikke saa sært endda, for han skulde hjem og holde Juleaften i Hytten med Mo'er og alle Rollingerne, og hvem der ellers kunde være.

I Byen havde han gjort svære Indkjøb; det vil da sige efter hans Maalestok, for vel havde han baade Huus og Baad og dertil et Øg og en gammel Vogn; men han havde fire Børn hjemme, og der skal ikke saa lidt til at føde saa mange Munde, især naar man er Fisker, for saa er Fortjenesten aldrig saa grumme stor.

Men Jep var en lykkelig Mand. Han var tilfreds med sin Familie, tilfreds med sig selv, tilfreds med sit Øg og sin Vogn, skjøndt begge truede med snart at blive Vrag — og i dette Øieblik var han særligt tilfreds med de Julegaver, han førte med sig.

Mo'er skulde ha'e det bedste; det var en mægtig, grøn Bomuldsparaplui, for det havde hun nu saalænge ønsket, og naar Konerne gik til Kirke, saa saa det dog saa underligt ud, at hun var En af de faa, som ikke havde Paraplui.

Kirsten og Ane fik hver et stort, tærnet Tørklæde, og de to smaa Poge hver et Par uldne Vanter; men til sig selv havde han kjøbt et umaadeligt stort gult Lommetørklæde, prydet med Frederik den Syvendes Portræt — jo det vilde tage sig ud, naar det hang ud af Baglommen paa Søndagsfrakken i Selskab med Merskummeren!

Men, det er sandt! Der var en Ting endnu, som ikke maa glemmes, det var en Hue med røde Baand, den var til Karen Mari.

Jep havde en Søn, som ogsaa hed Jep, for det havde nu den ældste Søn altid hedt i hans Familie, saalangt han kjendte den tilbage, og det var ikke saa faa af sine Forfædre, han vidste Besked med. Den unge Jep eller Jesper, som Fiskerne deromkring kaldte ham, var Karen Maris Kjæreste, og deraf kom det, at Jep ogsaa havde betænkt hende, endda hun var hans Øiesten, som han selv sagde; og han agede den Vei om, hvor hun boede, for at tage hende med sig hjem. Jesper selv var fortiden til Coffardis paa en Chinafarer; men naar han kom hjem derfra, vilde han

blive Fisker ligesom Faderen, og engang tage Hus og Baad efter ham.

Den gamle Jep — ja jeg skulde da ikke sige gammel, for mere end to og fyrre var han ikke; men han var blevet tidlig gift — Jep skyndte sig som sagt hjemad, det bedste han kunde. Det frøs godt, og engang imellem stod han af og løb ved Siden af Vognen for at holde Varmen, og han kunde nu sagtens følge med, for Øget løb ikke saa stærkt. Mørket begyndte at falde paa, Himlen, som før havde været klar, blev nu overtrukket, og en skarp bidende Frostvind tog paa at blæse.

»Det kan blive galt nok det!« sagde Jep til sig selv, »hvis hun ta'er til at blæse, kan Julenat kanske blive sidste Nat for Mange, det er en styg Retning, hun ha'er, men det kan jo være, hun løier af.«

Og han tørrede Vandet af sine Øine, som den bidende Frostvind havde kaldt frem, og bankede de kolde Hænder imod hinanden.

Han dreiede af tilhøire og kørte ned forbi Lars Iversens, forbi Strandfogdens, og blev holdende udenfor Jacob Johansens Enkes, hvor han skulde ha'e Karen Mari paa.

»Er det Jer Fa'er?« lød en venlig Stemme ham imøde, da han havde spændt Skaglerne fra og traadte ind i Stuen.

»Ja det er mit Barn!« sagde Jep og trykkede

Karen Maris Haand imellem begge sine barkede Næver, »jeg kommer fra Byen, og Mo'er og alle Rollingerne bade mig om at age denne Vei om og tage Dig med hjem til Vores — og vær's'go', Karen Mari!» føiede han skjælnsk til, »der har Du en ny Hue, for Du skal da ogsaa mærke, at det er Jul, — er den ikke pen? — Ja, det skulde jeg mene, den har saamæn ogsaa kostet fem Mark og otte Skilling rent ud af Lommen.»

Og Jep smidskede og trak en Flig frem af det gule Lommetørklæde, saa at det kiggede lidt frem af den indvendige Brystlomme.

»Tak skal I ha'e, Fa'er!» sagde Karen Mari. »Det var rigtig kjønt af Jer at tænke paa mig, ellers havde jeg da ingen Julegaver faaet.»

Og hun satte Huen paa Hovedet foran Speilet, og hun vendte og dreiede sig; men hvordan hun ogsaa dreiede og vendte sig, saa sad den dog nydeligt, og Jep forsikrede gjentagne Gange, at den klædte hende udmærket, at hun var den smukkeste Pige, han kjendte, at Jesper blot skulde se hende, som hun stod der — og mange andre Ting, og endelig var hun da blevet færdig til at kjøre bort med ham.

Saa skrumlede de da afsted paa den haarde frosne Jord ned imod Klitterne, hvor Jeps Hytte laa.

Blæsten tog bestandig til i Heftighed, og bindende koldt var det. Jep trak Mundklædet godt

op, og Karen Mari svøbte sig godt ind i Hestedækkenet, men lige lidt hjalp det, en saadan Storm kunde de ikke holde ude.

Endelig naaede de da ned til Hytten.

Jep løftede Karen Mari ned paa Jorden, og i Døren kom hele hans Familie.

»Og velkommen hjem Fa'er!« raabte de. »Og velkommen ned til Vores, Karen Mari, og en glædelig Fest!« lød det imellem hinanden, og Øget blev spændt fra, og Haandtryk bleve vexlede, og snart sade de Alle inde i den hyggelige Stue, hvor Ilden knagede og bragede i Bilæggerovnen, hvor der lugtede saa deiligt af brændt Gran; medens Messingkar og Kobberkjedler hang rundt om paa Væggen mellem Portrætter og Skilderier og skinnede saa blanke, at man kunde speile sig i dem.

Og nu kom Jep frem med Julegaverne. Hvor blev Mo'er ikke glad for den Grønne, og hvor hoppede og sprang ikke baade Tøsene og begge Knægtene for Tørklæderne og Uldvanterne! Jo det var rigtignok Juul — det kunde man nok mærke!

Saa hentede Mo'er da den store tykke Bibel frem, den med Sølvspænderne, som hendes Mo'er igjen havde faaet af den rige Herremand inde i Landet, hos hvem hun havde tjent, — og nu skulde der læses høit.

Og Karen Mari lagde den store Bog paa sine Knæ og læste for dem Alle. Og hun læste med en

Stemme saa smuk og indtrængende, at selv de smaa Poge, som vare krøbne op i Slagbænken, sade ganske stille og lyttede.

Hun læste om Christus, som gik over Bølgerne, da Skibet sank, og reddede dem, som vare nær ved at drukne, hun syntes vel, det passede — selv de ganske Smaa vidste, hvad det vilde sige, naar Vorherre hjalp de Stakler, som vare paa Søen i saadant et haardt Veir.

Karen Mari var færdig. Hun lukkede Bogen og foldede Hænderne i Skjødets, medens hun stirrede ind i Ilden med en Taare i hvert Øie.

»Tak skal Du ha'e, min Tøs!» sagde Jep. »Om det var saa Præsten i Vær, saa læser han ikke Guds Ord saa smukt, som Du, endda Biskoppen sagde, at hans Prædiken var en af de bedste, han havde hørt.»

»Jeg læser, som jeg har Forstand til,» sagde Karen Mari beskedent; »men hør, hvor det rusker i Taget, det er et haardt Veir i Aften! Hvor tror I Jesper er, Fa'er?»

Ilden fra Ovnen, der kastede sit røde stærke Skjær over hendes Ansigt, viste, at de to Taarer enten sade der endnu, eller vare blevne afløste af to andre; men hendes store blaae Øine lyste saa klare og milde, som om der bag ved dem boede en Sjælsro, der ikke let lod sig rokke.

»Jesper!» sagde han med en vis Betoning.

»Jesper hm! han hytter sig vel nok. Han er sagtens i rum Sø, der er Faren mindre; værre er det for dem, som komme nær herud for. I saadant et Veir og med saadan en Vind kan en Skude let tørne.»

»Jeg tror paa Vorherre!» sagde Karen Mari med et Udtryk, der viste, at hun kun tænkte paa Jesper.

Jep bankede Asken ud af sin Pibe og flyttede sig nærmere hen til sin Kone, som sad og knyttede paa et Par lange Hoser.

»Kan Du huske, Jep,» sagde hun, »kan Du huske den Juleaften, da Hollenderen strandede herud for? Da var det næsten lige saa haardt Veir som i Aften.»

»Javist kan jeg det, Maren!» sagde Jep. »Det var den eneste Gang i mit Minde, at der har været Stranding her en Juleaften; det var en sørgelig Historie, den, ikke en Mand blev reddet, men den næste Dag fandt man to smaa Børn, som vare skyllede op paa Stranden, de og en Skibsplanke var det Eneste, man nogensinde saa af hele Stadsen.»

»Hvorfor gik Christus da ikke ud og reddede dem?» spurgte den største af Drengene og spilede Munden og Øinene op.

»Stille Knægt!» sagde Faderen. »Saaledes maa Du ikke tale. Vorherre har nok sørget for dem

Alle; men det har været en trang Død,» føiede han halvsagte til.

Nu kom Mo'er ind med Nadveren; men det var rigtignok ikke den dagligdags. Et stort Fad med Risengrød satte hun midt paa Bordet, og to mindre Fade med Melk bleve stillede ved Siden af, og man kunde lugte det deiligste stegte Flæsk ude fra Kjøkkenet, og henne i Skabet stod der en Søsterkage, som Karen Mari havde bagt, og en Flaske Viin, som var drevet i Land engang sidste Sommer — jo, det var et Festmaaltid, — det var et Julegilde, det maatte Enhver bekjende.

Der var en Fred over hele denne Scene, medens de sadde der omkring Bordet, der var en Tilfredshed over dem alle og ikke mindst over Jep, — han som havde skabt dette glade, hyggelige Hjem.

»Der er Nogen, som banker paa Døren, Fa'er!» sagde en af Rollingerne og krøb halvt forskrækket op til Faderen.

»Det er Stormen!» sagde Jep. »Det er ogsaa en voldsom Storm, den; hør, hvor den rusker i Skodderne og piber omkring Hjørnerne, nei stop! — nu er der ogsaa Nogen, der banker.»

Og Jep reiste sig og gik hen og lukkede Døren op.

Det var Lars, Strandfogdens forrige Karl.

»Guds Fred og Godaften!» sagde Lars, idet han traadte ind. »Og en glædelig Fest!»

»Tak, Tak, Lars! sid ned og spis med! Hvor kommer Du fra i dette Veir?»

»Ja, I maa nok sige det! Fanden til Storm, den. Jeg kommer fra Byen!»

»Har Du spurgte Nyt?» spurgte Jep.

»Inte i Byen; men nede ved Stranden —»

»Ved Stranden!» sagde Jep hastigt. »Var der Noget i Veien?»

»I Veien,» gjentog Lars med uforlignelig Ro, — »nei i Veien var der vel Ingenting; men der er en Skude herudfor, som nok inte kan klare sig.»

»Er der et Skib strandet!» raabte Jep, »saa maa vi ud at hjælpe.» Og han sprang op fra Bænken, hvorpaa han atter havde sat sig.

»I kan spare Jer Hast og Uleilighed,» sagde Lars, »der er ikke noget at redde for Jer. Skibet er nok strandet; men det brænder, og brændte Vrag gi'er ikke Noget af sig.»

»Brænder hun!» tordnede Jep med sin dybe Stemme. »Vorherre Død! Og det siger Du saa roligt, som om det Intet havde at betyde. Skam Dig! Der er maaske dyrebare Liv at redde. Jeg maa derud! — Mo'er, hent mig mine Støvler, og Du, Karen, kom hit med min Hue og min Stortrøie, og Ane — —

Og medens den Ene bragte det Ene og den Anden det Andet, iførte Jep sig en Dragt, der fuld-

stændigt passede til det Arbeide, han stod i Begreb med at udføre.

»Kan Du ikke blive hjemme?» sagde Maren og tog ham i Armen. »Det er et haardt Veir, og Hjælpen kommer vel allerede for sent nu.»

»Er Du gal, Mo'er?»

»Jeg er saa ræd!» sagde Karen Mari og skjulte sit Ansigt ved hans Bryst. »Det bæres mig for, som I ei skulde komme tilbage i Nat. Bliv hjemme, Fa'er! Hvad skal der blive af Mo'er og de Smaa, dersom I ikke kommer hjem igjen?»

»Snak Tøs!» sagde Jep og tog hende under Hagen. »Ingen Klynken; Du sagde nys, at Du troede paa Vorherre, han hjælper nok! Farvel Mo'er! Farvel, Karen Mari! Farvel, Allesammen. Og Vorherre være med os Alle!»

Og han gik; — men inde i Hytten sad Lars roligt og fordybede sig i Grøden, medens den angstfulde, bekymrede Familie i ængstlig Spænding afventede, hvad der vilde komme.

Jep styrede sine Fjed ned imod Stranden. Den store, mægtige Figur stred sig igjennem Stormen. Henover Klitterne føg Frostsneen i tætte Skyer, og det var næsten bælmørkt omkring ham. Et Sted nede ved Stranden var der tændt et Baal, og omkring det havde der samlet sig en Klynge Fiskere, som i ængstelig Uro betragtede et Skib, der hakkede imod den yderste Revle. Flammerne

sloge op omkring Agterstavnen af det, de slikkede op ad det bageste Tougværk og Takkelage, og henover Søen kastede dette Flammehav et gyseligt Skjær, der i en kort Afstand fandt en Begrændsning af dette tykke Mulm.

»Det er umuligt,» sagde En af Klyngen, »hun kan ikke reddes, hun maa gaae under med Mand og Mus; hvem kan komme derud i saadant et Veir?»

»Komme derud?» sagde Jep, som var traadt til. »Om Gud vil, komme vi vel nok derud, det gjælder blot om at have Mod og Mandshjerte. Hvem gaar med? Jeg er første Mand!»

»Betænker Du, hvad Du gjør?» spurgte Lars Iversen.

»Her er ikke Tid til at betænke sig!» sagde Jep.

Der var strax fire unge Mænd, som vilde gaa med. En større Fiskerbaad, som var blevet kjørt derhen, blev skubbet ud, og de uforfærdede Mænd sprang i den.

»Husker Du paa, at Du har Kone og Børn?» sagde Lars Iversen betænksom, idet Jep gik forbi ham for at gaa i Baaden.

»Det er Mere, end Du har!» sagde Jep halvt haanligt. »Naar har Du forresten set Jep Jepsen ræd sidste Gang, siden Du husker det saa godt?»

Og han sprang ud i Baaden, der blev skubbet længere ud. — Havet var frygteligt oprørt. —

Fnysende og fraadende sloge Bølgerne op om dem; Baaden gængede op og ned, Stormen jog brølende henover dem og gjennemisnede deres Legemer; men de trodsede Elementerne saa godt, som Mennesker kunne trodse dem.

To Gange blev Baaden slaaet tilbage paa Stranden; men Forsøget blev gjentaget, og den tredie Gang lykkedes det at faa den helt ud.

De naaede den inderste Revle. En umaadelig Sø løftede Baaden op og bar den over Revlen, op og ned gik det, hvert Øieblik truede en mægtig Bølge med at rive dem med sig.

Jep stod til Rors. Med en sikker, øvet Haand vidste han at styre Baaden lige gennem hver Sø, som kom dem imøde, over Bølgebjerge og Bølgedale gik det, stadigt udad, stadigt imod det usikre Maal.

Ikke et Ord blev mælet. De Fire, som sade ved Aarene, vendte sig ikke en eneste Gang om; de vidste, at deres Liv beroede paa ham, der stod ved Styret, og de vidste, at de kunde stole paa Jep.

Med Et kom der en Bølge, større og sværere end de andre. Jep reiste sig helt op i Baaden: »Ro nu til Folk!» raabte han gennem Stormen, »kan hun taale den, kan hun taale mere!»

De slyngedes op i Veiret. Det stod kun paa et Secund; men et voveligt Secund var det, Liv og

Død gjaldt det; men lige rolige vare de Fem i Baaden, lige uforfærdede.

»Godt klaret!» raabte Jep igjen. »Nu ere vi der — to Aareslag til!»

De kom ind i en Sky af Havskum, Snefog og tæt Røg. En umaadelig Varme slog dem imøde, og Flammerne rakte sine Tunger ud imod dem, ligesom for at holde dem tilbage; men de kjække Folk naaede dog Skibets Side paa et Sted, hvor Ilden endnu ikke var.

I et Nu styrtede fem Mand sig ned i Baaden; det gjaldt at redde deres Liv, de ændsede Intet uden Døden, som truede rundt om dem, og det var et Guds Under, at de Alle kom vel derved.

Der var ikke Plads til Flere. De maatte gaa tilbage til Stranden; men allerforrest paa Skibet saas to ranke Skikkelser, som oplyste af Flammerne stirrede ud i Mørket efter de Bortdragende, der droge bort til Livet, medens Døden lurede paa dem bag Ild og Vand.

Den Ene var Captainen, den Anden en ung Styrmand. De bleve tilbage som de Sidste, rolige og uforfærdede bleve de staaende, saalænge de Bortdragende kunde se dem.

Tilslidst forsvandt de i Mørket. Baaden gik lettere ind end ud, og snart kastedes de et langt Stykke op paa Strandbredden.

De Ventende ilede til for at hjælpe. Der var

kommet Koner og Børn derned; alle flokkedes om Baaden for at hjælpe, byde Forfriskninger og spørge, men Jeps Familie var der ikke; det huede ham ikke, han havde engang for alle frabedt sig det.

»Velkommen tilbage!» sagde Lars Iversen og traadte hen til Jep.

»Vent hellere med det, til vi ses igjen!» sagde Jep, »Ka'e hænde sig, det bli'r ikke snart!»

»Skal I derud igjen?» sagde Lars. »Hør Jep, man kan ogsaa lege med Vorherre!»

»Det mener jeg med;» sagde Jep, »men det forstaa vi To vist ikke ens!»

Endnu engang blev aaden skubbet ud fra Stranden. Endnu engang bare Bølgerne den bort. Endnu engang løftedes den op over Revlen, — endnu engang nærmede den sig det brændende Vrag. Men denne Gang gik det ikke saa let som før; — det var ikke muligt at faae den til at ligge op ad Skibets Side.

Flammerne nærmede sig mere og mere, hastigere og hastigere til Mændene foran. Heden blev utaalelig for de To, og Døden syntes dem vis. Den Ældste af dem lykkedes det ved et dristigt Spring at naae ud i Baaden; men den Yngste blev tilbage. Han var klavret ud paa Bougsprydet som det sidste Tilflugtssted, stadigt forfulgt af de graadige Flammer. Han klamrede sig fast til Tougværket af

al Magt, enhver af hans Bevægelser syntes at sige, at han stred for sit Liv.

Tilslidst kom der en uhyre Bølge. Den slog op om Bougsprydet, rev Manden med sig, bar ham ud over Havet, — ud imod Baaden.

Jep havde fulgt ham med Øinene hele Tiden. Han saa ham forsvinde i Bølgerne, saa ham komme tilsyne i Baadens Nærhed — nu vuggedes hans afmægtige Legeme nær Baadens Ræling. — Jep slap Roret et Øieblik, han udstrakte sine stærke Arme, han greb — og trak ham op!

.
Inde i Hytten sad de og ventede. Stormen var maaske løiet en Smule af, men endnu ruskede det godt.

»Det er dog ikke fuldt saa galt som før,« sagde Karen Mari og kiggede ud gennem et Hul i Skodden, »men hvor det er mørkt derude, bare vor Fa'er snart vilde komme hjem igjen!«

»Jeg har aldrig været bange for Jep,« sagde Lars, som efter at have spist sig mæt havde sat sig hen ved Ovn, »han har altid Lykken med sig, endda han er saa forvoven, som han er.«

»Lykken kan ogsaa briste!« sagde Maren.

»Det ka'e den ogsaa Maren!« sagde Lars.
»Ja vist ka'e den det! Det var forresten harmt nok for Jer, om Jep forliste. Saa vilde I vel sælge

Hytten og bo til Aftægt! Hvad vilde I saa ha'e for Hytten, Maren?»

»Hvordan er det, Du taler Lars?» sagde Karen Mari. »Man skulde jo næsten tro, at vor Fa'er allerede var druknet; men Du glemmer nok rent, at Jesper skal ha'e Huus og Baad efter sin Fa'er, naar han kommer tilbage!»

»Jesper!» sagde Lars. »Det har Du Ret paa, Karen Mari, det havde jeg glemt; men lad os først se, om han kommer; det er saa ubestemt med de Søfolk!»

»Du er en ugudelig Sjæl, Lars!» sagde Karen Mari. »Du skulde vogte dine Ord lidt bedre!»

Lars reiste sig dvask. »Naar det ikke var, fordi jeg har glemt mit Mundklæde,» sagde han, »saa kunde jeg nok ha'e Lyst til at gaa ned og se til dem.»

»Mundklæde kan Du faa her,» sagde Maren, »men saa skal Du komme hjem snart og fortælle, hvor det gaar!»

Og Lars fik Mundklædet paa og gik afsted udi Mørket, og Karen Mari lukkede Døren efter ham. Men ret som hun havde sat sig ned igjen, hørte hun hastige Trin udenfor paa den frosne Jord.

»Det er vor Fa'er!» raabte hun og slog Hænderne sammen, og Mo'er og alle Rollingerne løbe hen til Døren.

»Men der er Flere!» sagde Karen Mari. »Hvem kan det være?»

De Kommende havde naaet Døren, der blev lukket op, og ind traadte Jep, fulgt af tre Mænd, som bare en fjerde imellem sig.

»Læg ham paa den store Seng!» sagde Jep, da de traadte ind, »han kommer sig snart.»

»God Aften Fa'er! Og Gud ske Lov for det, Du kom!» raabte de Alle, da han var vel inde i Hytten.

»God Aften Mo'er! God Aften Allesammen! Vorherre har været med os, de ere Alle reddede, han der er den værst Medtagne; men han kommer sig nok!»

Og Jep tog Lampen, som stod paa Bordet, og gik hen til Sengen. »Kom med noget Vin, Mo'er,» sagde han, idet han holdt Lampen op over den Fremmedes Ansigt, som han nu for første Gang skulde ret til at beskue, — »nei, vent lidt!» føiede han hastigt til — »kom lidt herhen Mo'er, kom lidt herhen, Karen Mari — tror jeg ikke — jo, saa mintro er det ham — Jesper, min egen Dreng!»

Og Jep satte Lampen fra sig, og hans stærke Skikkelse sank næsten bedøvet ned i Stolen, han skjulte sit Ansigt i sine Hænder og græd.

Og Mo'er og Karen Mari stode ved Siden af Sengen. Ingen kan skrive, hvad de tænkte og følte; men de takkede Gud i deres Hjerter.

Saa satte Karen Mari sig ned ved Hovedgjærdet, og lagde Jespers Hoved i sit Skjød og saa ned i hans blege Ansigt.

»Tror I ikke, han er død, Fa'er?» hulkede Pigen til Jep, som var traadt til igjen.

»Død mit Barn! Han aander jo, se, han rører sig!»

Og Jesper rørte sig virkelig, han dreiede Hovedet lidt om paa Siden.

Da faldt der en Taare fra Karen Maris Kind ned paa hans.

Jesper aabnede halvt Øinene:

»Er det og Vand,» sagde han halvt forvildet, »det er dog ikke det derude.«

Men pludseligt dreiede han Hovedet helt rundt og saa op, og han saa lige ind i Karen Maris deilige Øine, og dryp! dryp! faldt Taarene ned paa hans Kinder.

Der foer et Udtryk af Forbauselse over hans Ansigt, og en flygtig Rødme bedækkede det blege Aasyn.

»Karen Mari!» sagde han høiere end før. »Karen Mari! Er det Dig? — Er jeg kommet op i Himlen?»

»Du ka'e jo kalde det for, hvad Du vil!» sagde Jep, »men saa ere vi Andre da ogsaa kommet derop!»

Jesper gjorde en Kraftanstrengelse, han reiste

sig halvt overende og lagde sit Hoved paa Pigens Skuldre.

»Karen Mari!» sagde han igjen og kyssede hende paa Kinden. »Min egen lille Karen Mari, Vorherre har holdt sin Haand over os!»

Og Karen Mari tog ham om Halsen. »Jeg tror paa Vorherre!» sagde hun og foldede Hænderne.

Og Rollingerne krøb op af Slagbænkene, hvori de sov, og Mo'er kom med varmt Øl og Mad, og da de havde spist og drukket, og Mændene havde faaet tørre Klæder paa, tog Karen Mari endnu engang Bibelen paa Skjødets og læste det samme Capitel som før, og nu forstode selv de Smaa det.

Og der var Jul og Juleglæde i Fiskerhytten.

C. W.

Møllevingerne.

Deroppe paa Volden

Beständig omkring

Gaae Veirmøllens Vinger

I susende Ring;

Og indenfor larme

De surrende Hjul

Og dreie sig flittigt

For Øiet i Skjul.

Men Vingerne længes

Og ønske saa tidt,

At flyve de kunde,

Som Fuglene, frit.

De veed ei, at, hvis de

Fra Møllen blev brudt,

De styrted' til Jorden

I samme Minut.

Naar knuste i Græsset
 Dernede de laae,
 Gik Hjulet histoppe
 I Møllen istaa.

— Og stræber din Længsel
 At sprænge de Baand,
 Der knyttedes sindrigt
 Af Mesterens Haand,

Da vogt dig, at Stormen
 Ei river dig med,
 Saa Tankerne hvirvles
 I Vanvid afsted.

Som Veirmøllens Vinger
 Til Jorden de maae;
 Som Hjulet i Møllen
 Gaaer Hjertet istaa.

F. Bauditz.

Dog!

(Efter H. Heine.)

Barn! Det var kun til din Skade,
 Og jeg stræber selv, Du Søde,
 At dit lille Hjerte aldrig
 Maa for mig af Elskov gløde.

Kun at det saa let mig lykkes,
 Huer mig dog næsten ilde;
 Og jeg tænker dog saa ofte:
 »Gid Du dog mig elske vilde!«

Ved Ebbe Munk.

Et Nutidsmenneske.

Af Livet kjed, af Alting mæt,
 Han vandrer gennem Mængden,
 En langsom Gang, saa dorsk og træt,
 Kun Smilet krandsrer Munden let
 Og glimter over Mængden.

Hans Blik er sløvet, svagt og mat
 En halvtudslukket Lue,
 Hans Indre er en evig Nat,
 Hvor ingen Stjernes Glands er sat,
 Med milde Straalers Lue.

Et Skjær som Markens sent i Høst
 Er lagt om Kind og Pande,
 Høstvinden sukker i hans Røst,
 Det banker ikke i hans Bryst,
 Det banker i hans Pande.

Som Fluen kredser tæt og nær
 Om Lysets stærke Flamme,
 Saa kredse vilde Tanker der
 Omkring Forstandens stærke Skjær
 Og svides af dens Flamme.

Men troer Du, han var altid saa?
 Nej, ogsaa han har sværmet,
 Med Længslens stærke Vinger paa
 Han ofte flagred mod det Blaa,
 For Haabet har han sværmet.

Og i sit Bryst han baaret har
 En Skat af Lys og Jubel,
 Hans hele Sjæl et Spørgsmaal var,
 Som fra Naturen fik sit Svar,
 Et Svar i Lys og Jubel.

Men Mindet hvisker om en Stund,
 Da Tvivlen tog hans Glæde,
 Da den blev Tungen i hans Mund,
 Da den blev Drømmen i hans Blund
 Og Graven for hans Glæde.

Og derfor ser Du ham nu gaa
 Ironisk gjennem Livet,
 Med Tvivl til Alle, Ven af Faa,
 Sig selv kun tvivler han ej paa
 Og saa sin Ret til Livet.

Og han har nydt til Overmaal
 I Nætter og i Dage,
 Og Lidenskabens Flammebaal
 Har slynget sig om Vinens Skaal,
 Mens Nætterne blev Dage.

Alt har han prøvet, Intet glemt,
 Hvad er da nyt i Livet?
 Til Spot hans trevne Sjæl er stemt,
 Og ej den har en Tone gjemt,
 Som faar sin Klang fra Livet.

Og som Du for Dit Blik ham ser,
 Er han et Barn af Tiden,
 Saa vinterkoldt som den han ler,
 Som den han spotter ad Enhver,
 Der følger ej med — Tiden!

Christopher Boeck.

Guldregnsraketten.

Sonnet.

Guldregnsraketten gød sin rige Grøde,
 Sit Guldstænk den paa Nattehimlen drysser,
 Et Øjeblik dens Ild Luftalfen kysser,
 Saa slukkes den — forbi er deres Møde.

Men dér, hvor Flammen ud sin Længsel strøede,
 — Mens Luftens Alf paa Nattevinden tysser
 Og sagte den et Vemodssuk neddysser —
 Dér svæver endnu Skyggen af den Døde;

Kun Legemets de mørke Skygger føje
 Sit Hylster sort til dunkle Taagepletter,
 Men Sjælen, Lyset, sluktes i det Høje.

Som disse straalende Guldregnsraketter
 Fløj Stemningernes Lysglans for mit Øje,
 Men paa Papiret kom kun Røg-Sonnetter!

Axel Sørensen.

Snorro Sturlesøns sidste Saga.

(Særtryk. Se Skandinavisk Saga-Selskabs samlede Skrifter
sjette Supplement; Septemberheftet.)

Skandinaviske Samtidige!

Som Seklerne svinde, stige Sagaerne stedse stærkere som straalende Stjerner, som skildre svundne Slægters skjønne Sæder. Sagaer saavel som Sølv- alderens samtlige smukke Sagn synes stedse seværdige; særligt skulde slige Sager sysselsætte Studerende som selvskrevne Sagamænd.

Saalænge skjulte Sumperup Stendysse (Søllerød Sogn) samfølgende Saga; saa styrtede Stendysen sammen sidste September. Sognets Skolelærer, Seminarist S. Sivertsen, søgte saa svinheldigt, saa Samme snart saa Sagaens smuldrede Stumper. Søllerød Sogneraad skænkede Sognebibliotheket Sagaen, som saa »Skandinavisk Saga-Selskab» selvfølgelig strax sikrede sig. Selskabets Sekretær, Student Sørensen, samlede saavel som sammenflikkede Sagaens spredte Stumper.

Som senere Søgningers sidste Skat serverer saaledes Selskabet sin studsende Samtids sultne Sagaelskere som Sagalitteraturens Supplement:

Snorro Sturlesøns sidste Saga.

Skulde Samme synes sagkyndige Sagavenner superbt skrevet, skulde Saadant skaffe Samleren sand Sjælefyrd; skulde Sagaen synes skidt skrevet, saa skulde Sligt sandeligt sletikke synes Samleren synderlig sælsomt.

Skyldigst
Sørensen,
studiosus.

(Skulde S'erne slaa Sludder, saa studér Sagaen sagte!)

Sat sapienti!

Seneca.

Severæ sane sententiæ sequentes scriptoris sagacis sunt:

«Sola salus scriptis: saltem sperare salutem!»

Sit, sicut supra scripsimus, sodales, scriptoribus semper securitas sustentandæ sententiæ suæ sine socialisticorum strepitu sive stultitiæ significatione societatis! Sit saltem solatium solum, siquid se splendide scripturos sperant, si studio sane subdifficili, sponte sua scilicet sine stimulo sive stipendio subsidiisve suscepto, subministrentur, scriptoresque singuli sapientes sublimesque salutentur!

Svetonius.

Snorro Sturlesøns sidste Saga.

Stykke 1.

Sigrid Strangedatter.

Siljedalens Sol, skøn Sigrid Strangedatter, Sigurd Slembes Søster, spredte Søverskjær; silkebløde, sorte Svineborster smykkede Sigrids skønne Svanehals.

Sigrid sad stiltiende; Strikningen sagtnede saa smaat, Synet spejdede søndenom Stor-Skoven, som strakte sig, saalangt som Synskredsen skjelnedes.

»Skulde Sigrid se sin Svend?» sagde Sigrid sukkende; »sandsynligvis svigter Svend sin søde Snut. — Sjofna! send Sigrid sin Svend! Syv snehvide Skovduer skal Sigrid saa skænke sin Skyts-gudinde!»

Saaledes smaasnakkede Siljedalens Sol, siddende sammenfaldet som Skovens spæde Spirer.

Solen sank, Svend saas sletikke; Sigrid slumrede sødeligt.

Stykke 2.

Svend smører Sigurd.

Salig Søren Svanes Søn, Svend Sejerssæl, samt samme store Sjælsskævbenede Selskabsbroder, Stabs-Sergent Sverker Skakke, sade samdrægtigt sammen, smøgede Shagtobak samt spillede Skidtmads.

Sammesteds sad skjøn Sigrids Stedbroder, Socialisten Sigurd Slembe, samt samme samvittighedsløse Slyngels Soldebroder, Spidsborgeren Salpetersyder Søren Skalksøn.

Sigurd skrydede svulmende Storm-Skjold-Skvalder.

Skurkens store Skvadroneren stak Skjoldungen Svend:

»Stille!» skreg Svend, slaaende Sangerknejpens skrøbelige Skænkebord, saa Snapseglassene skyndsomst styrtede.

»Sær Snegl!» sagde Sverker.

»Slapperment!» snærrede Sigurd.

»Skal Skjoldungen smitte sit stolte Skjold, slaaende Storpraleren Sigurds Snude?» spurgte Svend.

»Spar sit Svine-Skjold!» svarede Sigurd.

Svend sparkede Sjoveren Sigurd. Striden steg, sortebtaa Sinkaduser skiftedes; snart slog Sigurd snart Svend skrækindjagende Saltomortaler.

Svend Sejerssæl sloges stridbart; storagtig

smed Skjoldungen sit Skjold, stod stolt som Skovens susende Stammer. Sigurd Slembe slyngede store, svære Sten; strax skvattede Svend; Sigurd sagde sardonisk smilende:

»Sikke Sjøv! Skjoldungen, som storbrovtede, sank sammen som Søens salte Skum! Storartet Skandale! Se, Sverigs Sønner: saaledes straffer Sigurd Storsnudethed!»

»Selvros stinker!» skraalede Svend. — Saa stormede Stridsmændene sammen, skjøndt Salpetersyderen saavel som Stabs-Sergenten sogte standse Slagsmaalet.

Snart sejrede Svend; Skjoldungens skarpe Slire spaltede Sigurds Skæppehat.

»Søde Svend!» stammede Sigurd spagfærdigt, »Skaansel, Skaansel!»

»Saa svind, Skygge, Solen skal skinne!»

Sigurd skyndte sig; Salmiakmixtur, Sennepskage samt storbrittannisk Salt, senere sexten Stykker Sukker styrkede Sigurds Sener, som Striden saa skammeligt svækkede.

Svend slubbrede sød Sirupvin, spiste skimlet Stikkelsbærgrød, smurte sig saa syv Stykker Surbrøds-Smørrebrød samt stillede sin Sult samvittighedsfuldt som sædvanligt.

»Singot, Svend,» sagde Sverker.

»Selvtak,» svarede Svend.

Snart strakte Sejerherren sig snorkende.

Stykke 3.

Sigurds Skumlerier. Sigrids Skrivelse.

Sigurd Slembe sneget sig slukøret sporenstregstikimod sin Stue. Spidsbuben støjede saa skrækeligt, saa Spektaklet styrrede Søsteren Sigrids søde Søvn. Sigrids spirende Smil svandt, saa snart som Skjønjomfruen saa sin skamferede Slægtning.

»Satans Slyngel!» surmulede Sigurd, »Sikken Stokhuskandidat! Spidslærke! Sønderslaa skal Sigurd Svend, sønderhakked som Sildesalat skal Svend segne — Søndenvinden skal sprede Stumperne! Spot sletikke Sigurd!»

Saadanne slemme Skældsord skræmmede Søsteren, Sigrid svimlede. Snarraadigt samlede Siljedalens Sol sig, skrev sin Skat Svend storstilet Skrift. Skrivelsen sagde saalunde:

»Sigurd søger storartede Skurkestreger. Søde Svend skal skjærme sig!»

Sv.

Sigrid.

Saa sendte Sigrid Svend sin spinkle, skeøjede Smaasvend som sit Sendebud. Stakaandet spurgte samme spædlemmede smaa Statist Svends Svar.

»Skidt!» sagde Svend, »Svend skal sagtens sejre! Skræk sømmer sig saare slet Skjoldunger som Svend, Svanes Søn! Svar saaledes sin Siginora!»

Sex Sekunder senere sjokkede Smaasvenden.

Stykke 4.

Svend samler sine Søhaner.

Sommeren sneg sig sagte. Svend samt Sigrid saas saare sjeldent samtale sammen, saasom Stedbroderen Sigurd stedse sledsk søgte skille sin Søster samt Svend.

Septuagesima-Søndag stode Stakkene sødt-duftende, Spyfluerne summede, surrende sværmede Smaamyggene; Solstraalerne spillede saa sælsomt; sittrende Solglans skød sig sydover Siljans sneklædte Stentoppe, Storli-Sæterens Sauer skvatrede*), Sæterjenterne storhaukede, Skov-Skraaningerne svarede; selv Svartafossens store, skæggede Sten, som stundom syntes sukke saa sørgmodigt, saasnart Svartaelveu styrtede sin skummende Strøm slikkende Stenenes sivende søgrønne Sider, syntes slippe sit stadige Suk, saa søndagsagtigt stille snoede Skovbækken sig, smaannende som Svartanøkkens sagnrige Sølvharpes Stræng. — Solvarmt straaledede Stornaturen. —

Sorrigfuldt sukkende stod Siljedalens Sol. Saa syntes Sigrid se Svends sædvanlige Skibsmandskab samle sig: Stridslurerne skraldede, Stabstrompteterne skrattede, Sølvhjelme skinnede, Sabler, Staal-skjolde saavelsom Sjassepotgeværer**) straaledede.

*) Se: »Synnove Solbakken» (sidste Smaa-Stykke-Samling Side 161).

**) Senere stokdansk Stavemaade.

Studsende stirrede Sigrid: Se, Svend stod som Skarens Styresmand! — Samlende sit store, sorte Schielderupske Silke-Schavl*) sank stakkels Sigrid saagodtsom sønderknust sammen.

Signalet skingrede, Støvhvirvler skjulte Svends Skare, Skyer slørede Solen. — — —

Stykke 5.

Sejladsen.

Som sagt sejlede Svend. Snart sprøjtede Skagerraks salte Strømme Skibets sorte Sider. Sverker stod saare søsyg. Sentimentalt slaaende sin Strængeleg skjaldrede Svend saalunde:

(Sang.)

(Synges som Serenaden: „Schönste Selinde, sehnsüchtig schwankend“. Spohr.)

Solskiven synker. Snart Skyggerne skumre,
Smule Smaaavover saa sødeligt slumre;
Sydvindens Susen som Stormvingers Svang
Snarligt skal synge sin støjende Sang;
Skade saa stolt sit Scepter strækker,
Sittrende svaje svanvingede Snekker, —
Sigrid, skjon Sigrid, saa skjær som Sne
Svend skal som skærmende Skjoldmo se!

Svajende slingrede Skuden. Sejlene svulmede, saaledes som Svend saa skjønt som sandt skjaldrede,

*) Sammeslags Silke-Sommer-Stykker sælges stadigt (sex Specier Stykket) saavidt seneste Sending strækker.

som store, snehvide Svanevinger. Stormen splintrede Storraaen, saa sammes spidse Stumper spolerede Svends Synsorgan saaledes, saa Skibslægen sandse-løs slog sine signetbesatte Sæbespiritushænder sam-men. Svend svimlede.

Sverker, som syntes Svend segnede stendød, slukkede strax stoisk sin sex Skillings-Sigar samt sagde stille sorgende: »Soldebrødre skulle søge Skyggeverdenen sammen; saa siger sekelgammel Sæd. Snart skal Søens Styrer se Sverkers stivnede Sjølehylder suge Søens salte Skum!»

Søen slugte Sverker. —

»Synaal! Sort Silke!» skreg Skibslægen.

Saa syede sidstnævnte skikkelige Snørestøvle Saaret sammen saa skidt, som Saadant sædvanligt sker. Svends Saar sammengroede snart.

Sverker svømmede som Søpindsvin, Selvophol-delsesdriften sejrede, saa Sverker søgte salvere sig. Søen skyllede samme selvopoffrende Sjel stikimod sin Sommerbolig »Sinelyst» (senere »Strandfryd» Strandvejen 16.) Skjæbnen sparede saaledes Sverker. Sverker skaffede sig selvfølgelig strax Sørgedragt.

Snart slukkede Sverker sin svare Sorg, saasom Sjællands Stiftstidende serverede sine Subskribenter Sagens sande Sammenhæng.

Stundom skræmmede stygge Syner Sverker, som stadigt savnede sin Skolekammerat Svend. Svend skrev sletikke.

Skjæbnesvangre, sorte Skyer skulde sørgeligt snart stoppe Sverkers stillesiddende Siesta. (se Stykke 6!)

Stykke 6.

Sex Semestre senere. Stendød? Skindød?

Sigrids smækfede Stedfader Sune Strangesøn samt Sønnen Sigurd spillede Skrabnæse sammen. Sigrid saa Spillet skiftende Skæbne samt studerede søde smaa »Solstraalefortællinger.» Snart sænkede Saven sine skarpe, skærende Spidser, saa store skarlagenrøde Spor saare skaanselsløst skæmmede Sigurds sjældent stygge, skæve Snudeskaft; snart skrabede Sigurd saa samvittighedsfuldt sin stakkels Stedfaders Snuseorgan, saa Straffeinstrumentet satte sviende Skrammer som sit sikre Stempel. Synligt saaret snød Sune sin Stumpnæse.

Saa sang Sigrid sørgmodigt sin simple Spindevise:

Snip Snap Snurre

Syng sexten Spurve,

Snip Snap Snude

Snøfte sytten Stude,

Sim seladim

Singsaliera

Seladu seladim,

Stop!

»Skulde Svend snart sés?» spurgte Sune.

»Svend sés sletikke!» svarede Sigurd skarpt.

Sigrid skjalv.

»Saa? Siger Sønneke Saadant saa sikkert?»
— Sune strøg selvbehageligt sin syvtiaarige Skaldende — »Skulde saa stor Stridsmand som Svend skades?»

Sigrid standsede spændt sin Spinderok.

»»Skedevand!»» — Sigurd spyttede — »»Svend skulde søbe sig Smaasnapse. Saa stod somme Slatte Spendrup samt somme Slatte Skedevand sammen; Svend skulde skynde sig, slugte, som Somme sige, sexten Slurker Skedevand, segnede selvfølgelig stendød. Saaledes skildrer »Socialisten» Sagen.»» — Sigurd smilede skummelt.

Se: Samtidigt som Sigrid sandsesløst skulde svimle, skurede Stuedørens Staalhængsler: Sigrid saa sjæleglad sin Svend spillevende, sparede saaledes sin Stivkrampe.

»Sluddersladder, sletikke saaledes, Skurk!» sagde Svend.

»Se, Sune! Svend staar sejerkronet; Storbønder saavel som Smaabønder sidde skatskyldige, Sølv, Sedler, store Sportler, stolt Salair skaffede Svend sig som Søkonge. Smædesangeren Sigurds sidste Stund skal snart slaa!»

Sigurd stønnede satanisk. Snart samlede Skjælmen sig, smilede stupid samt sagde spodsk, sjældent suffisant:

» » Sammenfiltret Sludder-Sammensurium: Svend segnede stendød sidste Sankthansdag, saa —

» Svend segnede skindød, sletikke stendød, » sagde Svend. » Se Sorøheises smukke Skizze Side sexogtyve. »

» » Sig Sandhed, Svend, saafremt Sigurd skal stole — » »

» Smaalige Sjoer-Sjæl sig selv Sandhed! »

Svend sydede. Skjældsord skiftedes som: sølle Skaarup Seminarist, Salamander, skrutryggede Sekondløjtnant.

Saa skilte Sigurds Stedfader Stridsmændene. Sjøfelisten Sigurd svandt.

Søgende sin Sigrids Stedfaders Samtykke spurgte Svend Sune saalunde:

» Skal Svend snart se skjøn Sigrid som sit stolte Slots Suveræn? »

Stedfaderen sad smaagrundende.

» Skynd sig! » sagde Svend spændt.

» » Smaa Slag! Smaa Slag! » » sagde Sune, » » saadanne Sager skal s'gu særligt studeres! » »

Sune slugte stoisk sin saftige, store Skraa samt slikkede sine Stumptænder spekulativt. Saa sagde Sune:

» »Se, store Samtidige! Sigrids Silkehaand skal saliggjøre Svend, saafremt Svend skaffer sin Svoger Sigurd Satisfaction. Sic stat sententia! » »

»Skal ske, som Svigerfader siger,» sagde Svend;
»slige Smaating sjenere sletikke store Sjæle!»

Stykke 7.

Slutning.

Svends Storstue stod stadseligt smykket. Sidste Søndag sanktionerede Sortebrødrenes Subprior Silfverkrusbärsylt Sammensplidsningen; Sletintet skilte Siljedalens saligste Sjæle. Svend skænkede sjælefro*) sin Skjønne sande Skokke smægtende Smæk-kys. Selv Sigurd smilede selvbevidst, staaende skrammereret som Stiftamtmands - Sorenskriver. Skarnet storpriste sin straalende Skæbne, som Svogeren Svend saa særdeles »sjangtilt» skabte. Samtidigt som Svend skaffede Sigurd sidstnævnte Sinecure samt Statsraadstitelen, skænkede Sverigs Suveræn Sigurd Sværdordenen. (Sig selv skaffede Svend Serafimerordenens Storkors).

Særdeles solid Skydebanediner, sandt sokratisk

*) Sibberns Sjælelære Side syvogtyve.

Symposium, serverede Svend sine Slægtninge.*)
Spilkogende Spølkummer »Svanes Surrogat, som stor-
priser sig selv» sluttede Soldet. Sangere skjaldrede
Smaakvad, Skjelskør - Skarp - Skytte - Sangforening
skraalede Schuberts sympathetiske Serenader, syv
Spillekanter spillede Straussiske Salonstykker. —
Sigurd samt samme slikvorne Spidsbubs snydefulde
Soldekammerater søbede som sande Svampe (saa-
danne Subjekters Specialitet!) Skraasoverfor sade
Sigrids snerpede Sladder-Søstre, sippede, strømpe-
strikkende Stiftsdamer, som snoede sine skjælmske,
sværtede Spytkrøller.

*)

Spise-Seddel.

(Spirituosa)

Skildpaddesuppe St. Saintonge.

Sprængte Snepper } Spinat } Sauterne.
Stuede Snittebønner }

Sprængte Snepper } Stuede Snittebønner

Stegte Suder	{ Selleri-Sauce	{ Steinberger.
	{ Skorzonerødde	

Skorzonérødder

Skinkesteg	{ Salater { Savoikaal { Surkaal	} Sillery.
------------	---------------------------------------	------------

Savoikaal

Surkaal

Smaakager, Sydfrugter, Syltetøj, } Sherry.

Studentenhavre

(Stemplet Spegepølse Solbærlikør.

Schweizerost (Sødrings

Sardiner Sodavand.

(Spejlæg) Seltersvand.

Stratenrøveren Sigurd stolprede sejlede sin sure Skridtgang; Sletingen savnede Skurken.

»Spoleres skal Svend!» smaamumlede Sigurd. Saa strøg Skurken syv selvantændende svenske Svovlstikker — Stormen susede, Svovlflammer slikkede Stolperne, Svends stakkels stortærnede Slobrok sank smeltet sammen, Sodavandsflasker sprang, store Skrig splittede Selskabet, Solostemmer skingrede, Smaagutterne stortudede, Sigrids snerpede Sladder-Søstre søgte servere Sølvtojet, Sigrid skabede sig som Sindssvag (sic!), Sprøjter samt Sluffer sjappede, Schönheyders sonore Stentorstemme skraalede, Støjen steg, Straataget styrtede — —

»Sigrid!» skreg Svend.

*

*

*

Saavidt Snorro.

Sandelig stor Skade, Snorro sletikke skriver Sigrids senere Skjæbne!

Efter H. Heine.

Dunkelt hviler Aftendæmring
 Over Skov og grønne Enge,
 Fra den klare, mørkblaa Himmel
 Milde Maanestraaler dale.

Sagte summer det ved Bækken,
 Det bevæger sig i Vandet,
 Vandringsmanden hører Skvulpen
 Og et Aandedræt fra Sivet, —

Thi ved Bækkens Bred alene
 Bader sig den skønne Huldre,
 Underligt i Maanelyset
 Skinne hendes hvide Skuldre.

Ved Ebbe Munk.

Gadekjæret.

Af Alting elsker jeg især
 Det glade lille Gadekjær,

Hvor hele Byens Andeflok,
 Det fine Selskabs faste Stok,

Hver Aftenstund sig glæder ved
 Sit eget Vid, sin Aandrighed,

Hvor hver en Gaas, der pladsker ned
 Og Vandet slaaer til næste Bred,

Bli'er blandt de Andre strax bekjendt
 Som »umiskjendeligt Talent».

Du fredelige Gadekjær,
 Hvor Næstens Feil som løse Fjær,

Mens de i Grumset seile om,
 Gi'er Stof til mangel grundig Dom!

Du hyggelige Gadekjær
 Foruden Klipper eller Skjær!

Hvor elsker jeg dit lunkne Bad,
 Dit fede Dynd, din Andemad!

Jeg til din Pris istemmer kjæk
Med Frøerne et Jubelkvæk

Og snaddrer med i Ænders Chor:
»Min lille Dam, hvor er du stor!»

F. Bauditz.

To.

De To de vandrede sammen tidt,
Hvor nynnende Bækken ruller;
Saa tryg ved hans Side hun støtted blidt
Sit Hoved imod hans Skulder.

De To de vandrede sammen igjen
I Sorgens isnende Vinde;
Saa tryg lod han Stormene fare hen:
Han støttede sig til hende!

Axel Sørensen.

Serenade.

Nu hviler paa Dit Leje Du,
 Mit Hjertes bedste Skat;
 Jeg staar paa Vagt her ude,
 Og hvisker Godnat.

Nu løftes Du paa Søvnens Arm
 Til Drømmelandets Bred,
 En Drøm jeg vaagen drømmer,
 Den bedste, jeg veed.

— O, drømte vi det samme kun,
 Da var min Sorg forbi;
 O, mødtes vore Drømme,
 Da mødtes vel vi!

Sophus Bauditz.

Sommerfuglen.

(Et Æventyr.)

Ude i Præstegaardshaven, hvor de store, pragtfulde Blomster stod i duftende Klynger, flagrede en Sommerfugl fra Bed til Bed, fra Knop til Knop. Den var vidunderlig skjøn med store, brogede Vinger, hvis Glans vekslende i Solens Straaler, grønt, gult, rødt, alt imellem hinanden i en fuldendt, en glimrende Harmoni.

»Livet er dejligt!» jublede den og vuggede sig i den halvtudsprungne Mosroses svulmende Bæger, »gid jeg altid kunde leve! et Kys giver jeg hver Blomst, kun et eneste, saa flyver jeg videre, der er saa mange, jeg elsker, og saa mange, jeg skal kysse!»

Og videre flagrede den, glad ved Livet, beruset af Kjærligheden.

Ned ad Gangen kom den unge Præst med sin Brud. De gik tavse ved Siden af hinanden; dog dyb og inderlig Kjærlighed kan ofte fattes Ord.

»Hvad tænker du paa?» hviskede hun tilsidst og trykkede blidt hans Haand, »er du nu igjen bedrøvet?»

»Nej! men jeg tænker paa Sjælen, paa Menneskesjælen, hvor den er rastløs higende her i Verden, aldrig finder den Hvile; thi den passer ej til til det Støv, den færdes i!»

»Du er altid saa tungsindig!» sagde hun med sin milde, bløde Stemme, »glem ikke, hvor meget skjønt der dog er i Livet!»

»Skjønnest er den evige Fred!» vedblev han, »og den kan Jorden ikke skjænke!»

»Nej, skjønnere er Kjærligheden!» udbød hun ildfuld og varm, men det var, som dette Ord kostede hende en Taare.

De kom ned forbi Rosenhækken, hvor Sommerfuglen flagrede om og livsglad vuggede sig i Solens Straalebad.

»Se det lille Insekt,» sagde han, »se, hvor det suger Livskraften af den berusende Blomsterknop!»

»Ja dér finder den Hvile og Fred!» gjentog hun.

»Nej! Hvile og Fred finder den aldrig! se hvor urolig den flagrer om fra Busk til Busk! Sommerfuglen, Psyche, den er et Symbol paa Sjælen; urolig er dens Færden her i Livets Have, den har ikke hjemme her, den skal opad mod Himlen, op bag Stjernernes uigjennemtrængelige Slør. Der er dens Hjem, højt over Skyen blandt Englene. Først naar

den kommer did, finder den Ro for sin Higen og Længsel! Her paa Jorden længes den efter noget, den véd selv ikke hvad!»

Og videre gik de ned ad Gangen, han tankefuld og alvorlig, men hun saa inderlig bedrøvet; først nu havde hun fattet, at hendes elskede Husbond var syg, syg i Sjælen.

Sommerfuglen saa efter dem.

»Hvem var det? hvad var det for bedrøvelige Ord, han talte? han skulde som jeg kysse de kvægende Blomster, det er dog det dejligste, man kan tænke sig!»

»Er der vel skjønnere Blomster oppe ved Stjerne-
nerne?» tænkte Sommerfuglen atter og gyngede sig mellem Kaprifolierne, der snoede sig op ad et gammelt Æbletræ.

»Hvorfor skulde Roserne her i Hækken være de sødeste? han sagde jo, at der var noget meget bedre deroppe!»

Og Tvivlen, den nagende Tvivl sneg sig ind i det lille Bryst og udbredte sig som en langsom Gift til dens Hjærte. Angst for sig selv dukkede den sig dybt ned i en svulmende Nellike med et flammende Kys — men nej, nej, nu var det vammelt; et til — det var kvalmende!

»Han havde Ret,» skjælvede Sommerfuglen, »Blomsterne her har tabt deres Duft! bort vil jeg, bort, højt over Skyen bag Stjernerne!»

Og opad fløj den, og over Buskene til Taget paa Præstegaarden.

»Hvorhen? hvorhen?» kvidrede Svalerne.

»Op over Skyen til Stjernerne, kan I sige mig Vej?»

»Derhen kommer du aldrig, ikke engang vi kan naa saa højt; opgiv det, det vil blive din visse Død!»

»Nej! jeg vil, jeg maa derop! O, kan I, da sig mig Vejen!»

Da ynkedes en Svale over den og sagde:

»Sæt dig op paa min Ryg, saa skal jeg bringe dig saa højt op, jeg formaar!»

Opad fløj de; Sommerfuglen maatte holde sig fast ved Svalen af alle Kræfter.

»Er vi der snart?» spurgte den.

»Nej, du skal tusinde Gange højere!»

Og videre opad gik det i susende Fart; da standsede Svalen.

»Nu tør jeg ikke flyve længere, nu maa du selv drage videre; men betænk dig vel, du gaar Døden imøde, følg hellere ned med mig igjen til de duftende Roser og Jasminer!»

»Nej! opad vil jeg, op til Stjernerne!» raabte Sommerfuglen.

Og tilbage som en Pil fór Svalen, men opad flagrede Sommerfuglen. Skyen laa sort og tung over den; det trak op til Uvejrr.

»Hu! hu!» hvinede Blæsten, »hvor vil du Stakkel hen i dette Vejr?»

»Jeg vil op til Stjernerne!» svarede Sommerfuglen.

»Derop kommer du aldrig!» bruste Blæsten og aandede, saa Luften isnede, »du kommer aldrig gjennem de vaade Skyer, de ville klæbe dine Vinger sammen og kaste dig død tilbage til Jorden!»

Men det nyttede ikke. Videre fløj Sommerfuglen. Den kolde Taage slog den imøde og lammede dens Kræfter, dog den maatte jo opad.

Da lød en dump Brusen bag ved den; det var en vældig Kongeørn.

»Hvad vil dit usle Kræ heroppe?» raabte Ørnen og standsede.

»Jeg vil flyve op til Stjernerne!»

»Du?»

»Ja! en Trang driver mig, en ubestemt Higen tvinger mig fremad! jeg maa derop for at stille min Længsel! o hjælp mig, du Fuglenes mægtige Hersker!»

Da ynkedes Ørnen over den og sagde medlidende:

»Læg dig saa tæt ind mellem mine Fjedre, thi Skyen er kold og vaad; saa skal jeg føre dig saa højt op, jeg formaar!»

Og opad gik det, gjennem Skyen, over Skyen, højt op i den klare Luft. Da standsede Ørnen.

»Er vi nu ved Stjernerne?» spurgte Sommerfuglen.

»Nej! du er endnu ikke draget en Hundredetusindedel af Vejen, men nu maa jeg ned; thi højere op tør jeg ikke stige. Dog, du bævende Slakkel, husk, hvem du er, husk, hvad du stræber efter, følg med mig ned igjen, ned til Glæden og Livet!»

Sommerfuglen rystede tungsindig med Hovedet, og ned fór Ørnen paa de brusende Vinger, men højere op flagrede Sommerfuglen.

O, hvor der var koldt, det isnede gennem den ved hvert Vingeslag, men »opad» sukkede den, »op til Stjernerne!»

Og Blæsten kom igjen, men nu var den vokset og blevet til en hvirvlende Storm.

»Bort med dig! bort herfra!» hvinede den og greb i Sommerfuglens skjælvende Vinger.

»O ja! før mig bort herfra, højt op mod Stjernerne,» klagede den, og Stormen suste og slyngede den langt højere op end Svalen og Ørnen turde komme, op i den stille, krystalklare Luft, hvor ingen Vind rører sig, hvor alt er koldt og øde.

»Er jeg nu ved Stjernerne?» gyste Sommerfuglen.

»Nej!» klang det gennem den klokkerene Luft, »did kommer du aldrig, thi her skal du dø!»

Og Kulden stivnede dens Vinger, Fødderne

krympede sig sittrende sammen, dens Livskraft var brudt.

»Ned med dig til Jorden igjen, der hører dit Lig hjemme,» isnede den klingende Luft; »ned med dig!» bruste Stormen, »ned, ned!» og ned dalede den langsomt, lydløst gennem Ætheren.

I Præstegaarden var der Sorg, bitter Sorg. Ved Sengen sad den unge Hustru og vaagede hos sin elskede Mand. Opgivet var han af Lægen, han kunde ikke leve. Hans Aand var bleven overanstrengt af for megen Grublen, sagde den gamle Doktor. Vinduet var aabnet; thi den friske Luft skulde han indaande. Sønderknust sad hun og holdt hans kolde Haand inden i sin. En Feber brændte paa hans Pande og gjorde hans Slummer urolig. Da sank ogsaa hun tilbage, overvældet af Nattevaagen og Angst; hendes trætte Aand og Legeme fordrede Hvile. Dødsstille var der i Soveværelset. Da faldt der som et sammenrullet Blad ind af Vinduet lige hen paa den syges Hovedgjærde, det var en halvdød Sommerfugl. Men Febervarmen fra den syges Kind gød for en stakket Stund ny Livskraft i den; den kom atter til sig selv og gjenkjendte den unge Præst. Op til hans Øre krøb den og hviskede om sin svimlende Flugt, hviskede om, hvor langt Himlen er fra Jorden, om hvor dejligt der var blandt Roserne og Jasminerne, hviskede om et Liv, der var forspildt ved paa Jor-

den at søge himmelsk Lykke og Fred. Og alt som den i Tanken levede sit Liv om igjen, vaagnede en ubeskrivelig Lyst hos den til atter at flagre ud til Rosenhækken i Haven. Den hævede Vingerne paa ny, men sank bevidstløs om paa den syge Mands Bryst.

Da gik der som en Bæven gjennem hans Legeme, han drog et dybt Suk, slog Øjnene op og saa sig om. Der laa Sommerfuglen død paa Lagenet.

»O, vær velsignet, du Tegn fra den højeste!» raabte han og strakte Hænderne mod Himlen.

Og idet hans unge Hustru forskrækket vaagnede af sin korte Slummer, traadte den gamle Læge ind:

»Han er frelst!» udbrød han forbavset, »som ved et Mirakel vendt tilbage fra de døde!»

»Ja, jeg er frelst!» gentog den unge Præst med inderlig Røst og greb varsomt Sommerfuglen, »læg denne i min Bønebog, den, jeg læser i, naar jeg er bedrøvet, læg den der som et Mærke, ja som et Mærke fra Gud!»

Og Dage gik, Dage fulde af Haab og Glæde; den syge blev atter karsk og den sørgende glad. Solen skinnede ned paa de duftende Mosroser i Hækken og de kvidrende Svaler under Taget, og den unge Præst vandrede jublende livsglad ned ad Gangen med sin elskelige Hustru.

Martin Kok.

Efter H. Heine.

Sværg ikke, Nej, men kys mig kun!
 Ej troer jeg Ed af Kvindemund.
 Sødt er dit Ord, dog mere sødt
 Det Kys, min Læbe nys har mødt.
 Det vandt jeg, derpaa trygt jeg troer, —
 Kun Taagedunst er Kvindeord.

O sværg, min Skat; Du sværg maa!
 Hvert Ord af Dig jeg stoler paa.
 Jeg synker til din Barm saa fin
 Og troer, at Himlen selv er min.
 Jeg troer, at Du mig elske vil
 Til evig Tid — og længer til!

Ved Ebbe Munk.

Bølgeslag.

Højt paa Skrænten ved Havets Kyst
 Sad jeg en Aftenstund;
 Alt var stille; ved Skovens Bryst
 Vinden tog sig et Blund.

Dønningen tavs mod Landet gled,
 Kun naar en Bølge skød
 Vuggende mod den lave Bred,
 Dæmpet Hvirken der lød.

Bølgen kom, som et Bud blev bragt
 Gjennem dens brudte Røst,
 Som den en Hilsen fik mig sagt
 Fjærnt fra en useet Kyst,

Fremmed dog klang dens Hilsen ej,
 Skjændt fra et ukjendt Land;
 — Tit til min Sjæl fandt Bølgen Vej
 Fjærnt fra en useet Strand!

Sophus Bauditz.

Med en Sprællemand.

Sikken en Sprællemand, ryk ham i Snoren,
 Saa skal Du se, hvor han flyver fra Jorden.
 Hele Personen faar Krampe og Rørelse.
 Opad han gaar ved en højere Førelse.
 Han er et Billed, trods al sin Behændighed,
 Ret paa en Ægtemands hele Elendighed.
 Snoren, som styrer den hele Maskine,
 Det er hans Kones befalende Mine;
 Bare et Ryk, maa han sprælle med Benene,
 Han er den Lydende, hun er den Menende,
 Minen er altid den spage og tamme,
 Dragten er evig og altid den samme:

Ægteskabsspændtrøjen slutter hans Lemmer,
 Stundom en Vinge Bevægelsen fremmer,
 Husvrøvlets Blylodder stundom den hæmmer.
 Han er den Tavse, og hun er den Talende,
 Han er den Handlende, hun den Befalende,
 Han lægger Ægget, men — hun er den Galende.
 Han er kun Lærredet, hun er den Malende,
 Han er kun Touget, men hun er den Halende;
 Hun er den Slaaende, han er Gongongen,
 Han er det Stof, som hun skjænker Façon. —
 Derfor jeg skjænkede Dig ham til Foræring,
 At han kan være Dig ret til Belæring:
 Øv Dig paa ham, til den Rette Du finder,
 Da skal Du se, at Du Sejeren vinder,
 Og om din Mand da med Rette fortælle man:
 »Han er i Grunden en ynkelig Sprællemand!»

Christopher Boeck.

Paa Langelinie.

Solen kaster i Ruden sin Glands,
 Røgen fra Skorstenen staaer som en Pinie,
 Bølgerne hoppe i Straalernes Dands;
 Solskin er der tillands og tilvands,
 Og Solskin paa Langelinie!

See, hvilken mylrende Menneskeflok,
 Snakkende, hilsende, nikkende, smilende;
 Fruer i Snese, Frøk'ner i Skok,
 Vandkjæmte Drengbørn — Flere end nok —
 Ud mod Castelspynten ilende.

Seilerne hist i det blaanende Sund
 Neie coquette, Bølgerne kyssende;
 Dampbaaden støder med Brøl af sin Mund
 Trodsige Røgskyer, Skipperens Hund
 Bjæffer paa Jagten den krydsende.

I Horizonten skimtes et Land;
 Hist bagved Sundet det friske, det strømmende,
 Skinner dets hvide, bakkede Strand,
 Flyder imellem Himmel og Vand,
 Roligt i Solskinnet drømmende.

Saadant hviler hint Haab i mit Bryst,
 Fjernt bag de glidende Timer sig høinende,
 — Længslernes Land, der vinker saa tyst,
 Mangengang stirrer jeg ud mod din Kyst,
 Til jeg faaer Taarer i Øinene.

F. Bauditz.

Ved Grøftekanten.

Svalerne kredsede i store Svingninger, Mygene sværmede i summende Masser omkring Grøftekanten, Græshopperne peb i Græsset, ja, Alt var saa vaarligt og friskt; thi Vaaren var kommen. Solen begyndte at faae Magt, og Livet var vendt tilbage til Naturen. Solen gik ned, og hele Himlen var et prægtigt Luehav, der afspejlede sig i Grøftvandet; Kirkeklokkerne i Landsbyen ringede ved Solnedgang, der var en Højhed, Ro og Hvile over hele Naturen, saa man skulde troe, det maatte virke velgjørende paa Mennesket, og dog var der en Uro over den gamle Mand, der sad og stirrede ned i Vandet ved Grøftekanten; snart greb han med Hænderne i Vandet, snart i Luften, og stod man noget borte fra ham, forstod man ikke hans Bevægelser, men saa man nøjere til, saa var det Naturforskeren, der greb hvert lille Insekt, betragtede det omhyggeligt og derpaa puttede det ned i en Botaniserkasse, der laae ved hans Side.

Han syntes ikke at have Øje for Naturens Skjønhed og Ro, thi, som han der sad med Insektet for sig, stirrende gennem en Loupe, syntes han kun at have Opmærksomheden henvendt paa dets Bygning. Der var noget saa træt og nedbøjet over ham, som han der sad stadigt undersøgende Grøftevandet, som om der deri laa en hel Verden for ham; men pludselig følte han noget Koldt og Klamt paa Haanden, der hvilte i Græsset, han saae ned, og en stor Skrubtudse kravlede over den; han greb den og saae længe paa den, men det var aabenbart ikke for at undersøge den, thi han holdt den tankefuld i Haanden, det trætte og alvorlige Udtryk i Ansigtet veg Plads for et mildere, selv Trækket om Munden var ikke længere haardt men sørgmodigt.

Hvilke Tanker bleve da fremkaldte i hans Erindring, da han sad der med Skrubtudsen i Haanden?

Ja, det maa Minderne, de lyse og mørke, der besøgte ham, fortælle.

Og de fortalte:

Det var mange, mange Aar siden, at der en Sommeraften fra Havestuen i Præstegaarden lød Latter og Sang, der jublede derindefra af Ungdommens Glæde, saa man skulde troe, at hvert Ansigt lyste deraf, men det kunde man ikke see paa den unge Mand, der nylig var traadt ud paa

Stentrappen og havde lænet sig op til Rækværket, thi hans Udtryk var trist og gnavent.

»Aa! hvor der dog er kjedeligt derinde,» udbrød han, »Pokker har da ogsaa skabt disse Selskaber!»

»Det mener Du vist ikke,» sagde en ung Pige, der kom hoppende ned ad Trappen, »havde han det, havde vi to vist ikke fundet hinanden.»

»Gud ske Lov! Du kom, Ingeborg,» udbrød han, og der kom Liv over hans Træk, »jeg var nær bleven tosset over Justitsraadens Vrøvl og de velsignede Onkler og Tanter!»

»Ja, Poul, det maa Du finde Dig i; husk, det er for vor Skyld, at Selskabet er, og jeg faaer vist at gaae ind igjen til de Fremmede.»

»Nej, Ingeborg, jeg giver ikke Slip paa Dig nu, da jeg har Dig; Du skal gaae lidt ned i Haven med mig, til vi skal ind til Thebordet!»

»Vent da lidt, til jeg faaer hentet min Hat!» og nynnende hoppede hun bort.

Snart efter gik de Arm i Arm ned igjennem Haven og ind i Lunden, hun med det lysebrune Haar, hvorover der let hang en hvid Hat, de mørke, barnlige Øjne, med hvilke hun saae op paa hans ranke Skikkelse. Snart lød deres Latter frisk og klar, snart døde Ordene hen i en sagte, melodisk Hvisken.

»Nu skal jeg vise Dig et Sted, Poul, hvor

jeg tidt gaaer ned, og som jeg har faaet saa kjært; Du skal blot ikke troe, at det er en dejlig Udsigt med Bakke, Skov og Sø, som Du kan læse om Bøgerne; mit Sted vil vist ingen Digter beskrive, thi det er kun en simpel Grøft!»

»En Grøft, Ingeborg!» og Poul lo, idet han slog sin Arm om hendes Liv.

»Ja, lee nu ikke af min Grøft, nu skal jeg sige Dig, Poul, hvorledes jeg kom til at holde af den. I Foraaret, da Du besøgte os, spadserede vi engang her sammen, og Du fortalte mig om alle de Dyreformer, der leve i en Draabe Grøftevand, om hele den lille Verden, som en Vanddraabe indeholder; snart efter rejste Du bort, men jeg levede og aandede kun for Dig; det var en underlig Tid, snart var Haabet snart Mismodet øverst, og Alt, hvad Du havde fortalt og sagt mig, dukkede op for min Erindring, og jeg maatte gennemgaae det i Tankerne; da huskede jeg en Dag paa Vanddraaben, og en Længsel efter at see noget Lignende førte mig herved; jeg stod længe og saa ned i Grøften, hele den Verden og det Liv, som Insekterne føre her, fængslede mig; jeg syntes, Guds Storhed og Magt aabenbarede sig saa klart netop her i det Smaa. Og saa varede det ikke mange Dage, jeg maatte herved igjen; fra den Dag blev Grøften mig kjær; — see, her er den.»

Og de stode ved Grøftekantten, Frøerne kvæk-

kede, og Myggene summede, Alt var saa friskt og vaarligt baade ude og inde i deres Hjerter, og det stod malet i deres Ansigt og Øje.

»Uf, det ækle Kryb!» udbrød Poul og sparkede til en gammel Skrubtudse, der kom kravlende frem fra Græsset.

»Det er Synd at sparke til den, Poul,» raabte Ingeborg og greb ham i Ærmet paa hans Frakke, »dens Øjne ere saa kjønne. Det er en af mine Opdagelser her fra Grøften,» tilføjede hun smilende.

»Er dens Øjne kjønne?» og Poul lo, »det gad jeg nok see!»

Han rev et stort Skræppeblad af, og forsigtigt tog han den mellem to Fingre og holdt den op. Ingeborg saae over hans Skulder ned paa den; »Er det ikke mærkeligt», sagde hun, »at der hos saa grimt et Dyr kan være et saadant Udtryk i Øjet; den største Sorg og Tungsind lyser ud deraf, og dog er det saablidt og klart; det er, som vidste den, at den var et foragtet Dyr paa Jorden, som Menne-sket sparker til eller gaaer udenom.»

»Hvor det er smukt!» sagde Poul alvorlig, »det havde jeg aldrig anet,» og det Dyr, som før havde været ham modbydeligt, satte han nu lempeligt ned paa Jorden, »og jeg, der undersøger Naturens Hemmeligheder, jeg, der kaldes Naturforsker, veed ikke engang dette, men jeg har jo ogsaa saameget at lære af min yndige Veninde!» Og han saae

paa hende med et Blik, hvori hun læste hele den Kjærlighed, som han ejede.

»Men Poul, nu maa jeg vist gaa ind til de Fremmede, maaske savnes vi, og der ledes efter os!»

»Her er saa hyggeligt herude i den gamle Have, jeg kan ikke gaae ind nu; og hør! i Havestuen bliver der spillet, det er en af Damerne; de savne os ikke, Ingeborg! og hvor kan Du ogsaa rive Dig løs nu? Her er jo en Rigdom og Fylde af Skjønhed herude; kun utydeligt gennem Musiken høre vi, at der er en Verden til; kom, min yndige Veninde, tag Shawlet tættere om Dig, det bliver kjøligt, saa fortæller jeg Dig, hvad der hændtes mig for flere Aar siden, og som denne Aften, hvor Du gaaer ved min Side som min Veninde, der vil følge mig hele Livet igjennem, saa stærkt har fremkaldt i min Erindring. Jeg var sytten Aar gammel, da jeg blev heftigt syg, og i lang Tid var der intet Haab om, at jeg skulde komme mig, jeg var uden Bevidsthed, og mine Forældre havde allerede gjort sig fortrolige med, at jeg aldrig vilde rejse mig igjen, men min Ungdom og min velsignede Moders Pleje vandt tilsidst Sejr; da var det, jeg i en af mine første rolige Timer faldt i en naturlig Søvn, og en underlig Drøm havde jeg da; der var noget saa Selsomt ved det Billede, der viste sig for mig, at jeg aldrig har glemt det.

Jeg drømte, jeg sejlede ude paa det store,

vilde Hav i en lille Baad; det stormede, og Bølgerne taarnede sig høje og mægtige foran Baaden, som vilde de ganske begrave den, ofte rullede de sig over den, men efter et saadant Angreb sagtnede Stormen altid lidt, indtil den igjen tog kraftigere Tag; ofte forekom det mig, at jeg var ved at begraves under dens Voldsomhed, men Baaden flød bestandigt over. Ofte viste enkelte Lys sig i det Fjerne, og jeg styrede Baaden i den Retning, hvor de lyste, men naar jeg kom dem nærmere, forsvandt de, eller viste sig kun som Billeder, min Fantasi havde fremgjøglet. Himlen var ganske mørk og overtrukken med Skyer, og jeg ønskede kun, at der snart blev en Befrielse for mig. Da viste der sig pludselig en Stjerne paa Himlen, saa stor, saa farverig og straalende, at jeg syntes, jeg aldrig havde seet en lignende, og jeg styrede efter den, og Bølgerne bleve mindre og mindre, Stormen raste ikke længer saa stærkt, og Havet blev roligere og roligere; men jeg styrede bestandig efter Stjernen, den forsvandt ikke, saaledes som de andre Lys, jeg havde seet; men jo nærmere jeg kom den, desto klarere og lysere skinnede den over mig. Bestandigt fulgte jeg den, Havet var nu roligere, og Bølgerne gik ikke saa høje; og tilsidst kom jeg ind i en Aa, Sivene bevægede sig efter Stormen, men det var, som sang de for mig, saa mildt og dejligt. Og jeg syntes, det var gamle Melodier, jeg kjendte

saa godt, der var noget Dæmpet ved dem, som Vuggesangene, min Moder havde sunget for mig, da jeg var lille; og Bølgerne skvulpede op imod Bunden af Baaden, som stadigt vuggede sig fremad mod Stjernens Lys. — Mere husker jeg ikke; jeg vaagnede op, det var en Sommeraften, Moder sad ved min Seng, hun havde lukket Vinduet til Haven op, og en Blomsterduft og Vellugt strømmede ind over mig.

Da Moder saae, jeg var vaagnet, strøg hun sin Haand hen over min Pande, »Gud ske Lov!» sagde hun, »jeg har min Dreng endnu!»

»Moder, jeg havde saadan en underlig Drøm, vil Du ikke forklare mig den?»

Og jeg fortalte hende, hvad jeg havde seet i Drømme, hvorledes Stormen havde truet med at begrave mig i Bølgerne, og hvorledes tilsidst Stjernen havde ledet mig frem.

Da jeg havde fortalt det, sad hun lidt og saae paa mig med det velsignede Blik, Du kjender saa godt, »ja,» sagde hun, »Drømme har, som Du veed, sjældent Noget at betyde, og dog seer jeg en Slags Mening i min Drengs Drøm. — Det store, vilde Hav, hvor Bølgerne larme og bruse, er den Verden, som Du nu er givet tilbage til, det er den, der skal tumle om med Dig, den skal ofte, naar Du er bleven ældre og kommen ud i Livet, true Dig med sine Brændinger og skjulte Skjær, men Du

skal dog, min egen Dreng, holde Dig oppe, naar Du kun henvender din Tanke paa ham, som ene kan frelse Dig. Lysene, som Du saa og styrede efter, det er Lygtemændene, som saa ofte vise sig her paa Jorden; de ere glimrende og funklende, men de bedaare kun, thi de ere falske, dem skal ogsaa mit Barn komme til at følge, thi Du troer, de vil gavne Dig, men de vil kun føre Dig i Fordærvelse; — da vil der tilsidst vise sig en Stjerne, større og mere glandsfuld end alle de andre, og den vil føre Dig frem til det Gode og Smukke i Livet, ligesom Stjernen, der lyste over Frelserens Vugge, førte de tre Konger frem for ham; det er den Tro paa vor Frelser, der bliver vakt til Styrke og Kraft, saa Du foragter det Tomme og Usle i Livet, saa Du seer, der er noget Højere og Ædlere i Verden. Og denne Tro kan blive vakt paa forskjellige Maader, og jeg vil ikke haabe, Du skal lære den gennem Sorg og Ulykke, men at et elskeligt Væsen vil komme til at staa ved din Side i Livet, der kan vise Dig Stjernen og lede Dig ved sin Kjærlighed gennem Verden, saa din Tro og Kjærlighed ligesom kan bære Dig over Afgrundene ind til en lys og dejlig Verden. Min egen Dreng, see altid hen til Ham, der styrer Alverden, husk paa din Moder, naar Du træder ud i Livet, husk paa, hvad hun har lært Dig at elske højere end alt Andet i Verden!»

Det varede ikke længe med min Sygdom, da jeg først begyndte at komme mig; jeg blev snart saa stærk, at jeg kunde begynde at fortsætte mine Studeringer, og i August Maaned var jeg Student. Jeg kom da til Kjøbenhavn, ind i den store Verden, som jeg havde tænkt saa meget paa og hørt saa meget om, og ung, som jeg var, syntes jeg, der var noget Tillokkende ved den; jeg tænkte altid paa, hvad Moder havde sagt til mig: »jeg vil haabe, et elskeligt Væsen kommer til at staae ved din Side i Livet,» og dette Væsen vilde jeg finde, jeg saae hende i hver smuk Dame, jeg gik forbi paa Gaden, aldrig dandsede jeg med en Dame paa alle de Baller, jeg kom paa, uden at jeg tænkte: »mon det er hende?» Men aldrig fandt jeg, hvad jeg søgte, de vare Alle forskjellige fra det Ideal, der havde staaet for mig i min Fantasi og fra hende, som Moder vist havde tænkt sig. Jeg blev tilsidst kjed af at lede, jeg søgte andre Selskaber, andre Bekjendtskaber, som desværre ikke vare gode, og jeg syntes netop, de vare de mest tillokkende; ja, der var en Tid, Ingeborg, da jeg glemte Moder og hendes Ord, altid var jeg sammen med mine saakaldte Venner, og min Barnetro var næsten borte.

Da var det en Sommeraften, Du husker den vist godt, at jeg med flere af mine Bekjendte var paa en Skovtour, der skulde ende paa Fortunen. Den hele Dag havde vi faret omkring, indtil vi om

Eftermiddagen kom til vort Bestemmelsessted; dér var det, jeg først saae Dig hos din Onkel, som Du var i Besøg hos, og som jeg kjendte; fra det Øjeblik tænkte jeg paa Moders Ord, der var Noget i dit Øje og Blik, som lignede Moders. Jeg kunde ikke være munter hos mine Venner den Aften; min Moder, min Drøm og Du svævede for mine Tanker, jeg listede mig bort fra dem, og alene gik jeg den ensomme Vej fra Fortunen til Eremitagen og hjem ad Strandvejen, Maanen skinnede saa klart, og jeg følte mig som et bedre Menneske; jeg kunde igjen glæde mig over Naturen, som da jeg var Barn og gik med Moder i Haven. Langsomt vandrede jeg hjem langs Stranden; det var en dejlig Aften saa smuk saa mild og venlig, Roserne blomstrede i Haverne langs Vejen, og jeg gik langsomt, for at Intet skulde undgaae mig af Nattens Stilhed og Ro.

Da var jeg vakt fra den Aften; jeg blev den unge, barnlige Student igjen, og dog turde jeg ikke søge Dig hos din Onkel; jeg frygtede for, at Du skulde svinde for mig som de Andre, at Du ikke var den rigtige Stjerne, men der var dog Noget hos mig, som sagde, Du maatte være det, Du maatte blive det.

Og jeg søgte Dig, jeg fandt Alt, hvad jeg havde søgt, Du blev min unge Brud, min yndige Veninde, den, som skulde føre mig over Afgrundene

frem til det Gode og Skjønne, til en lys og dejlig Verden.»

Medens han talte, havde han lagt sin Arm om Ingeborgs Liv, og hun lænede sit Hoved op til hans Skulder.

»Poul!» hviskede hun og saae op paa ham, »jeg troede altid, Gud vilde hjælpe mig her i Verden, men aldrig troede jeg eller turde haabe, jeg kunde blive saa lykkelig, som Du og din Kjærlighed har gjort mig.»

Sagte og hviskende gik de tilbage, til de forsvandt i Havestuen.

Solen var gaaet ned, det gyldne Skjær laa ikke længer over Vandet, men den gamle Naturforsker sad endnu paa Grøftekanten; Skrubtudsens laa i hans Haand, han satte den varsomt ned, og den kravlede bort, glad over sin Frihed. Men han strøg sig om Panden for at jage Minderne bort, og sagte sukkede han: »Ja, hendes dejlige Øje brast og med hende min Ungdom og Glæde.» Og tankefuldt rejste han sig op, kastede Botaniserkassen over Skuldren og vandrede bort over Engen, til hans Skikkelse tabte sig i Aftentaagen.

Victor Verner.

Efter H. Heine.

Ensomt staaer et Grantræ
 Paa Heden i høje Nord.
 Det blunder; i Driver dækker
 Sneen den frosne Jord.

Saa drømmer det om en Palme,
 Der fjernt i Østerland,
 Ensomt og stille sørger
 I brændende, dybe Sand.

Ved Ebbe Munk.

Et Levnetsløb.

Den var en ung, letsindig Bæk,
 Saa overmodig, springsk og kjæk;
 Hver Rose rød i Skov, den fandt,
 Den gav en Draabediamant.

Den førte op en lystig Dands
 Med Maaneskin og Stjerneglands;
 Saa sprang den over Bøgens Rod
 Og kyssed en Viol, der stod.

Men høiere den kom paa Straa,
 Da den blev ældre, blev den Aa,
 Og meer alvorlig, mere sat
 Den sled og slæbte Dag og Nat;

De tunge Møllehjul den drev,
 Og færre Hvilens Timer blev,
 Mens Nattergal- og Lærkesang
 Kun sjeldent ved dens Bredder klang;

Tilsidst den voxet var til Flod,
 Paladser ved dens Kyster stod,
 Ind under Marmorbroer den flød,
 Men tvær og treven, mørk og død.

Dens kaade Mod, dens glade Sind,
 Dens Leg i Skov i Maaneskin
 Var Ungdomsdrømme længst forglemt
 I Dyndet dybt paa Bunden gjemt.

F. Bauditz.

Dødens Engel.

Har du ej set de skjøne Tvillingbrødre,
 Som skabtes af den græske Kunstneraand,
 De dejlige Symboler, Sønnen, Døden,
 Hver med en antændt Fakkell i sin Haand?
 Men medens Søvnens Engel hæver højt
 Sin Fakkell op i Luften, op mod Lyset,
 Hans Broder, Døden, med vemodigt Blik
 Mod Jorden sænker sit halvslukte Blus.
 Saaledes staar de begge for vort Øje!

O, gys ej for den blege Dødens Engel,
 Han vil ej slukke Livets klare Lys.
 Betragt med Tillid kun hans blege Aasyn,
 Det er ej haardt og strengt, men mildt og kjærligt.
 Han veed, at Flammen slukkes ikke ud,
 Naar ned han sænker den mod Jordens Skjød.
 Vel dæmpes den et stakket Øjeblik,
 Men ikkun for at flamme dobbelt klart
 Og dobbelt herligt i den næste Stund!

Martin Kok.

Til

Jeg stod Dig nær;
 Mine Tankers Hær
 Mellem Længsel og Haab omstødtes;
 Da faldt der over mig Fred og Ro,
 Thi det var mig, som om vore Engle to
 I Luften over os mødtes. —
 Du stod med nedslagne Blikke —
 Mærkede Du det da ikke?

 Var det ej dem,
 Der svævede frem
 Og viftede mig om Panden?
 De mødes, hvor Tanker mødes paa Jord;
 Jeg syntes, jeg hørte de ømmeste Ord,
 Jeg tror, de kyssed' hinanden! —
 Du stod med nedslagne Blikke —
 Mærkede Du det da ikke?

Axel Sørensen.

 Ved en Fest paa Kalø Slots Ruiner.

Hvor Vigens Bølge Slag i Slag
 Mod skovomkrandste Kyster skyller,
 Der vajer Mindets stolte Flag
 Højt over Nutids smaa Idyller,

Det vajer fra Ruinens Mur
 Midt i en mild og lys Natur,
 Og Tidens aldrigstilte Uhr
 Vi høre fra de sjunkne Mure.

Men disse Mures sidste Rest
 Staar hævet over Døgnets Larmen,
 Her vandrer Tanken som til Fest
 Og længselsmykt igjennem Barmen;
 Og naar saa Dagens sidste Gny
 Blot klinger som et Suk mod Sky,
 I Aftenskjær paa Land og By,
 — Da stiger Borgen for vort Øje.

De faldne Mure rejses brat,
 De høje Porte hvælves atter,
 Og Stedet, nys af Liv forladt,
 Det klinger nu af Spøg og Latter;
 Men hist paa Volden staar en Mand,
 En Yngling fra et fremmed Land,
 Med Længsel sér han over Strand,
 — Det er den fangne Gustav Vasa.

Nu sluttet ingen Fange mer
 Bag disse favnetykke Mure,
 Kun Hjertets Længsel stænges her
 I Mindets stærke Fangebure;

— Saa sus, o milde Aftenvind,
 Og sval vor ungdomshede Kind,
 Og læg din Køling i vort Sind
 Og Gustavs Higen i vor Tanke!

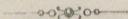
Christopher Boeck.

Under Vinduet.

Nu blev det mørkt. Du slukkede dit Lys,
 Du lægger din Kind til Pudens,
 Du mærker ej Vindens Kuldegys,
 Der sitrer udenfor Ruden.
 Snart synker Du stille hen i Blund,
 Snart sover Du trygt til Morgenstund,
 Her udenfor Vinduet vanker
 Jeg ene med mine Tanker.

Sov trygt derinde, min egen Ven,
 Herude gaar jeg og vaager,
 Til Morgenstunden kommer igjen
 Og spreder de natlige Taager.
 Hvil Du derinde, hvil trygt i Blund!
 Sov trygt, min Elskte, til Morgenstund!
 Mens Nattens Timer bortile,
 Vaager jeg over din Hvile!

L. Brinck-Seidelin.

Indhold.

	Side
1. Axel Sørensen: Ved Nytaarsny	3
2. Martin Kok: Til Bjørnstjerne Bjørnson	5
3. Tre Elegier af Meleagros ved Ebbe Munk	7
4. C. W.: Juleaften i Fiskerhytten	10
5. F. Bauditz: Mollevingerne	29
6. Dog! Efter Heine ved Ebbe Munk	31
7. Chr. Boeck: Et Nutidsmenneske	31
8. Axel Sørensen: Guldregnsraketten	34
9. Snorro Sturlesøns sidste Saga	35
10. Digt af Heine ved Ebbe Munk	50
11. F. Bauditz: Gadekjæret	51
12. Axel Sørensen: To	52
13. Sophus Bauditz: Serenade	53
14. Martin Kok: Sommerfuglen	54
15. Digt af Heine ved Ebbe Munk	62
16. Sophus Bauditz: Bolgeslag	62
17. Chr. Boeck: Med en Sprællemænd	63
18. F. Bauditz: Paa Langelinie	64
19. Victor Verner: Ved Grøftekanten	66
20. Digt efter Heine ved Ebbe Munk	78
21. F. Bauditz: Et Levnetsløb	78
22. Martin Kok: Dødens Engel	80
23. Axel Sørensen: Til —	81
24. Chr. Boeck: Ved en Fest paa Kalo Slots Ruiner	81
25. L. Brinck-Seidelin: Under Vinduet	83

Udgiverne maa aflægge deres hjerteligste Tak til Hr. Bogtrykker S. Trier, Ejerne af Silkeborg og Ørholm Papirfabrik samt Hr. Bogbinder R., der med en sjelden Beredvillighed og Imødekommenhed have afholdt alle Udgifterne ved Trykning, Papir, Omslag og Hefning.

Paa Grund af den korte Tid, hvori Trykningen har maattet foretages, har det været umuligt at opnaa Ensformighed i Orthografien, og Udgg. have derfor ladet hver Forf. beholde sin egen Orthografi.

